

AI MIỆT THỊ DÂN TỘC?

Chuyện Cuối Năm 2008

Lê Thiên

Chúng tôi căn cứ vào những tài liệu khả tín hầu vạch trần bản chất lưu manh dối trá của Cộng sản Việt Nam trải qua các thời kỳ họ độc quyền thống trị Việt Nam bao gồm cả vụ xuyên tạc chụp mũ Đức Tổng Giám mục (ĐTGM) Ngô Quang Kiệt là “miệt thị dân tộc”.

Trên các báo in, báo điện tử, nhiều tiếng nói trung thực cũng đã góp phần làm sáng tỏ tâm huyết của ĐTGM Ngô Quang Kiệt cũng như phân tích sâu sắc sự ác độc của nhà cầm quyền CS Hà Nội trong lời lẽ và cách thức họ sử dụng để bỗ báng vị TGM đáng kính. Tưởng chẳng cần phải viết gì thêm về một vấn đề trắng đen đã rõ trước công luận.

Thế nhưng CS Hà Nội vẫn cố chấp tiếp tục tung đòn tuyên truyền xuyên tạc nhằm vào ĐTGM và Giáo Hội Công Giáo Việt Nam. Cụ thể, khi tiếng nói của những người thiện tâm được vang lên khắp năm châu giúp cho công luận thế giới càng nhìn thấy rõ hơn cái bản chất lưu manh cố hữu của CSVN, thì những con người tử tế và trung thực đã dám nói lên sự thật và đứng về phía sự thật ấy bị nhà cầm quyền chụp cho cái mũ “vọng ngoại”, “cực đoan quá khích”, “tạo điều kiện cho các thế lực thù địch kích động, đánh phá...” (Công

văn số 366-CV/TG ngày 29/10/08 Tài liệu định hướng tuyên truyền của Ban Tuyên giáo Quận 3, Hà Nội). Chỉ trong tài liệu này, CS Hà Nội có tới 2 lần lặp lại lời buộc tội ĐTGM Ngô Quang Kiệt: “... lời phát biểu **hàm ý miệt thị dân tộc** của ông Ngô Quang Kiệt” hoặc “ông Ngô Quang Kiệt phát ngôn những từ ngữ **hàm ý miệt thị dân tộc**”.

Đặc biệt trên trang chủ của báo An Ninh Thủ Đô online từ mấy tháng nay cho tới nay (cuối năm 2008), vẫn còn liên tục xuất hiện hàng ngày hàng giờ cái đề mục “**Vụ Giáo xứ Thái Hà 42 Nhà Chung**” in chữ to, màu đỏ nổi bật bên cạnh hàng chữ “**Bấm xem chi tiết**”. Ở cuối trang, nơi mục Các Tin Khác, đứng đầu hàng tin cũng vẫn cái điệp khúc “**Tổng giám mục Ngô Quang Kiệt miệt thị dân tộc – Bạn nghĩ sao?**” Một hình thức kích động người đọc xô xiên, chửi bới, nhục mạ, phi báng hạ cấp, nhắm vào uy tín của “đối tượng”, chỉ vì uy tín này là vật cản lớn cho sự sống còn và phát triển của chủ nghĩa độc tôn, độc tài, cường quyền, bạo lực và **những loạn**. (**Những loạn**, chứ không đơn thuần **những lạm!**)

Lật tẩy lưu manh

Chúng tôi với tư cách là người dân Việt tôn trọng lẽ phải, tôn trọng sự thật, không thể im lặng được nữa trước thái độ ngoan cố và dã tâm sâu độc của CSVN.

Cái tiền đề “**miệt thị dân tộc**” trên tờ ANTĐ và trên các công văn chính thức của CS Hà Nội đã là lời khẳng định kết tội, thì câu hỏi “**bạn nghĩ sao**” mà tờ ANTĐ nêu ra cũng nhằm ép buộc người ta chỉ được đưa ra những câu trả lời phù hợp với cái hướng đã định sẵn ấy thôi! Đố ai dám trả lời ngược lại. Mà giả dụ có ai gửi đến báo ANTĐ câu trả lời không thuận với mục đích tuyên truyền của đảng, tác giả câu trả lời có được đề yên không? Lại nếu có ai thắc mắc hỏi lại báo An Ninh Thủ Đô “**ai miệt thị ai**” thì liệu công cụ bạo lực của đảng có buông tha họ không?

Thật ra, báo ANTĐ đâu cần có người trả lời đúng ý đảng. Cò mồi thiếu gì! Thủ thuật

tuyên truyền xã hội chủ nghĩa đó mà! Và lại, nếu cần dương đông kích tây, cần một mũi tên hạ ba bốn con nhận thì nguy tạo câu trả lời và tên người trả lời đâu khó gì. Mánh khéo tráo trở là nghề của “chàng” mà! Xin đơn cử một điển hình: Bên dưới bài viết “**Tổng giám mục Ngô Quang Kiệt miệt thị dân tộc – Bạn nghĩ sao?**”, báo ANTĐ ngày 22/9/2008 trưng ra một loạt ý kiến với địa chỉ email và danh tánh người góp ý trong đó có cái e-mail ký tên ng van hung (loan_in2007@yahoo.com) trả lời rằng, ông Tổng Giám mục là “*kẻ làm chính trị đội lốt tôn giáo phá hoại về an ninh chính trị, làm bất ổn đời sống xã hội...*”. Thế nhưng chỉ vài ngày sau, Nguyễn Văn Hùng chính hiệu có hộp thư loan_in2007@yahoo.com, đã lên tiếng lật tẩy tờ ANTĐ ăn cắp địa chỉ email của anh, rồi bịa đặt một nội dung mà anh Hùng không hề viết và cũng chẳng hề gửi cho báo nào kể cả báo ANTĐ (Xin đọc tờ An Ninh Thủ Đô ngày 22/9/2008 và **bài viết của chính Nguyễn Văn Hùng** tức ng van hung (loan_in2007@yahoo.com) dưới nhan đề “**Lật Tẩy An Ninh Thủ Đô**” đăng trên nhiều blog và báo điện tử ngày 28/9/08).

Nguyễn Văn Hùng này là thành viên của một tổ chức đấu tranh cho dân chủ, dân quyền và nhân quyền tại Việt Nam. Cho nên, mưu mô xảo quyệt của tờ ANTĐ là dùng một cái email nguy tạo, đánh gục một lúc 2 “kẻ thù” lợi hại - Đức Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt và anh Nguyễn Văn Hùng. Lại thêm một lợi thế khác là gây xáo trộn cho tổ chức đấu tranh của anh Hùng, tạo sự ngờ vực giữa họ với nhau để đẩy tổ chức ấy tới chỗ tan rã.

Dùng tuổi thơ truyền bá tà đạo

CSVN còn sử dụng một thủ đoạn hạ cấp ác độc khác bỉ ổi và đê hèn gấp bội, đó là phía ra những mẫu đối thoại hỗn xược, xác láo, đặt vào miệng trẻ em, đưa lên tờ báo dành cho thiếu niên, xúi giục trẻ con bôi nhọ, nói xấu nhà lãnh đạo tôn giáo hầu gieo rắc hận thù, hoang mang, đổ kỵ chứa đầy tính mất dạy trong đầu óc tuổi trẻ. (Báo Thiếu Niên Tiền Phong số 79 (9-2008) trang 3, mục "câu

chuyện thứ tư", tựa đề "*Ông ấy có còn xứng đáng?*"). Như vậy, sự ác độc không chỉ nhằm vào người Công giáo và Chủ chăn của họ, mà còn nhằm lái lệch hướng giáo dục tuổi thơ, bày vẽ cho chúng tập tò cái kiêu ăn ngang nói ngược hồ đồ, nhồi nhét trong đầu óc tuổi trẻ cái óc hiểm thù, đổ kỵ, chống lại truyền thống dân tộc “KÍNH GIÀ, NHƯỜNG TRẺ”, chống lại lòng yêu chuộng sự công bằng và lẽ chân thật.

Vậy thì ai miệt thị dân tộc đây? Đã không dạy cho giới trẻ lòng trung thực thì chớ, CSVN còn dùng tuổi thơ quảng bá tà đạo, bất trung, bất tín, bất nghĩa và hỗn láo! Cố tình tiêm nọc độc bắt lương vào đầu óc lớp trẻ một cách nham hiểm đê tiện, ấy chẳng phải chỉ là miệt thị dân tộc mà còn ám sát thủ tiêu dân tộc tính. Kế hoạch “trăm năm trông người” là vậy sao? Dân tộc Việt Nam vinh hay nhục trước một sách lược giáo dục đầy nọc độc như thế? Làm sao xã hội Việt Nam có thể tốt hơn lên được khi càng ngày các trò lươn lẹo xảo trá lưu manh lên ngôi bá chủ hoành hành khắp đất nước?

Nhà thơ Lê Thành Nghị trong bài viết Tín Hiệu Trung Thực nêu rõ: “*Mối quan hệ tốt đẹp giữa con người với con người bắt đầu từ tính trung thực. Niềm tin ban đầu cũng bắt nguồn từ đó, và rồi cội rễ của mọi sự quyết định, sắc thái của mọi hành vi cá nhân và sự bền chắc của tình cảm cũng bắt nguồn từ đó. Vì vậy giáo dục tính trung thực là then chốt đối với mỗi công dân¹.*”

Nhưng tiếc thay! Những người có trách nhiệm cầm đầu cai trị dân nước lại dạy con em không được làm người chân thật. Ai miệt thị dân tộc, ai phi báng Tổ quốc?

Hàng rào mảnh chai và mũi sắt nhọn hoắt

Có một thời (năm 2006), báo Thanh Niên mở ra một Diễn đàn với chủ đề “**Nước Việt Nam nhỏ hay không nhỏ.**” Diễn đàn kéo dài khoảng ba tháng xem ra sôi nổi và thu hút

¹ Nhiều tác giả - Tiếng Nói Nhà Văn (Tập 1, Hà Nội 2006. Nhà thơ Lê Thành Nghị: Tín hiệu trung thực, trang 45

được nhiều tiếng nói. Dĩ nhiên, Diễn đàn có cái giới hạn của nó vì không phải tiếng nói nào cũng được đón nhận, nhất là những tiếng nói đụng chạm tới đảng và nhà nước xã hội chủ nghĩa, những tiếng nói bất lợi cho việc tuyên truyền củng cố quyền lực. Tuy nhiên, vẫn có những tiếng nói “đổi kháng” khéo “lách”, đã được đăng tải trên báo, sau đó còn được tập hợp trong cuốn sách có nhan đề **“Nước Việt Nam nhỏ hay không nhỏ”** tập 1 và tập 2. Không ít bài viết mà cả nhan đề lẫn nội dung rất dễ bị lên án là miệt thị dân tộc, là chống phá, may mắn vượt được cái trướng nhà Hồ đây cọp dữ để đến với người đọc. Có những nhan đề đại loại như: **“Nước chưa lớn, mỗi người Việt phải tự xấu hổ”** (tập 2, trang 45); **“Không thể lớn nếu cứ mãi đi sau người khác”** (tập 2, trang 63); **“Văn hóa ‘biết ngượng’”**; **“Hãy nói thật và ngừng đầu lên”** (tập 2, trang 124)...

Lại cũng không ít nội dung chứa đựng những ý tưởng phê phán phản biện nghe rất nghịch nhĩ đối với lỗ tai của các quan chức CSVN hiện nay. Chẳng hạn, một tác giả “dám” viết: **“Tôi đã đi hơn 50 nước trên thế giới, tôi sợ nhất ở Việt Nam là cái hàng rào. Hàng rào kiên cố cắm đầy mảnh chai và những mũi sắt nhọn hoắt...”**

Đó là “những hàng rào, barrie tâm lý hết sức nguy hiểm, cản trở con người đến với nhau, hợp tác với nhau, dẫn đến nếp nghĩ và

lối sống hạn hẹp, ích kỷ².” Tác giả kết luận: **“Tôi nghĩ, để đi tới chân lý, mọi ý kiến công dân đều bổ ích.”**

Ý kiến của ĐTGM Ngô Quang Kiệt chẳng bổ ích lắm sao? Tại sao những kẻ có trách nhiệm trị nước lại hốt hoảng trước ý kiến đầy xây dựng của ngài, để vừa dựng lên cái **“hàng rào kiên cố cắm đầy mảnh chai và những mũi sắt nhọn hoắt...”** vừa đào thêm những cái hố sâu hoắm cốt chôn vùi uy tín của ngài và manh nha vùi chôn cả tôn giáo của ngài?

Bấm trúng huyết

ĐTGM Hà Nội không nói băng quơ giữa trời. Không nói với con chiên mình. Cũng không nói với quảng đại quần chúng. Thậm chí không nói với truyền thông. Ngài nói thẳng với người lãnh đạo thành phố trong khi hai bên trực diện với nhau trong một buổi **“làm việc”** nghiêm túc do chính quyền triệu tập (Công văn số 366-CV/TG ngày 29/10/08 của Ban Tuyên giáo Quận 3 Hà Nội nêu rõ buổi **“làm việc”** chứ không phải buổi họp). Điều này cho thấy Đức Tổng Giám mục đang ở vào tư thế nào. Đang ở giữa hang hùm, ngài đã chẳng hề tỏ ra sợ hãi. Ngài bình tĩnh bộc bạch tấm lòng trung thực, dù biết lời thật chẳng những mất lòng mà còn nguy hiểm cho bản thân mình.

ĐTGM Ngô Quang Kiệt khẳng khái chỉ rõ quan chức đầy quyền uy mà ngài đang đối diện là ông Chủ tịch UBND Hà Nội Nguyễn Thế Thảo: **“Ông Chủ tịch nói rằng: Ủy ban nhân dân thành phố đã tạo rất là nhiều điều kiện cho Giáo hội Công giáo trong những năm qua...”**

Tiếp theo, ngài “phản biện” một cách ngoạn mục lời nói của ông Thảo: “Khi nói tạo điều kiện vẫn còn mang cái tâm lý xin cho. Tức là cái này là cái ân huệ tôi ban cho anh đó. Nhưng mà **cái tôn giáo là cái quyền tự nhiên con người** được hưởng. Và nhà nước vì dân cho dân phải **có trách nhiệm tạo điều đó cho người dân**, chứ không phải cái ân huệ

² Ts Lương Hoài Nam: **Hãy nói thật và ngừng cao đầu!** (Nước Việt Nam nhỏ hay không nhỏ, trang 131).

chúng tôi xin. Không có. **Tự do tôn giáo là quyền chứ không phải cái ân huệ ‘Xin Cho’.**” Chắc ông Thảo và bộ tham mưu của ông phải cúi gầm mặt vì bất ngờ lãnh trận mưa pháo từ cú phản công không đoán trước này!

Vị Chủ chăn Công giáo còn nhắc nhở ông Thảo: *“Hay như chúng ta phải làm theo pháp luật, thì cái gì cũng phải có cơ sở pháp lý.”* Nguyên câu nói ngắn gọn này đã là một gáo nước lạnh tạt vào mặt đám lãnh đạo CS Hà Nội. Họ hay khoe khoang mình làm theo pháp luật, nhưng lại lách mình ra khỏi cơ sở pháp lý! Khoa trương rỗng tuếch, bộc lộ sự yếu kém về kiến thức pháp luật cũng như về cung cách thực thi luật pháp: Đem cái nhãn “pháp luật” ra mà hù dọa và áp chế người dân thấp cổ bé miệng. Lộ mất rồi cái phép trị nước bằng luật *búa và liềm*, luật *dao găm và mả tấu!*

Và như một quả bom nổ chậm, lời khẳng định sau đây của ĐTGM Ngô Quang Kiệt càng làm cho phía nhà cai trị trở nên điên tiết:

“Chúng tôi đi nước ngoài rất nhiều, chúng tôi rất là nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt Nam, đi đâu cũng bị soi xét, **chúng tôi buồn lắm chứ, chúng tôi mong muốn đất nước mình mạnh lên.** Làm sao như một anh Nhật nó cầm cái hộ chiếu là đi qua tất cả mọi nơi, không ai xem xét gì cả. Anh Hàn Quốc bây giờ cũng thế. Còn người Việt Nam chúng ta thì **tôi cũng mong đất nước lớn mạnh lắm và làm sao thật sự đoàn kết, thật sự tốt đẹp, để cho đất nước chúng ta mạnh, đi đâu chúng ta cũng được kính trọng.** Thế nhưng chúng ta không phải chỉ có tình cảm mong muốn là được mà phải có lý luận xây dựng thật là vững chắc trên nền tảng pháp lý. (Xin đọc Nguyên văn lời phát biểu của ĐTGM Ngô Quang Kiệt trong cuộc họp với UBND Hà Nội ngày 20/9/2008, Vietcatholic News ngày 21/9/2008).

Tất nhiên, cường quyền đầu thỏ nào chịu thua! Nhưng họ lại không có cả bản lãnh lẫn khả năng để đánh trả một cách nhã nhặn, nhẹ nhàng và sâu sắc như vị TGM. Sở trường của họ xưa nay là tuyên truyền xuyên tạc, bóp

méo với đao to búa lớn kia. Từ một bài phát biểu đượm tình dân tộc của Đức TGM, tập đoàn CSVN chỉ rút ra vồn vện có một mảng nhỏ trong câu nói của ngài, rằng *“Chúng tôi đi nước ngoài rất nhiều, chúng tôi rất là nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt Nam, đi đâu cũng bị soi xét”*, để đánh lộn con đen, chụp cho nhà lãnh đạo tôn giáo cái mũ **“miệt thị dân tộc”**.

Rồi thì cái slogan (khẩu hiệu quảng cáo) **“ông TGM Ngô Quang Kiệt miệt thị dân tộc”** từ đó cứ được nhai đi nhai lại trên các công cụ truyền thông. Cố tình che tai bịt mắt công luận không cho nghe thấy các phần khác trong toàn bài phát biểu của ĐTGM Kiệt.

Nạn nhân bị dạt bên lề

Ngoài những báo ANTD. Hà Nội Mới, Nhân Dân, chúng tôi hơi buồn cười về sự góp mặt, góp tiếng của tờ Thanh Niên. Tờ báo này năm 2006 cố cố võ một Diễn đàn tranh biện về một **“Nước Việt Nam nhỏ hay không nhỏ”**, nay lại quay lưng với chính mình, tự phản bội lại mình để hoàn thành nhiệm vụ công cụ của đảng... đặt câu hỏi xách mé: *“Sẽ nghĩ gì về một vị chủ chăn có thái độ hằn học lạc loài như vậy đối với chính đất nước sinh ra ông ta? Một TGM như vậy liệu có xứng đáng để các giáo dân, giáo sĩ tin tưởng”* (báo Thanh Niên, Chủ nhật 21.09.2008 trang 5).

Có thật không ĐTGM Ngô Quang Kiệt *“có thái độ hằn học”*? Và thế nào là *“lạc loài”*? Báo Thanh Niên dùng nghiệp vụ thông tin trung thực hay sử dụng chiêu thức tuyên truyền bóp méo bịp bợm? Hãy mở lại băng hình buổi họp tại UBND hôm 20/9/2008 để xem và nghe vị TGM nói gì và nói với cung cách, thái độ nào đi đã.

Quả thật, báo Thanh Niên ngoảnh mặt với chính mình, nói ngược lại những gì nó đã cố võ trên Diễn đàn mà nó đã để ra với cuốn **“Nước Việt Nam nhỏ hay không nhỏ”** tập họp từ các bài phát biểu “tiêu biểu” trên Diễn đàn ấy.

Báo Thanh niên có nhớ không ai đã bảo rằng “Viết về Việt Nam, về chính đất nước

quê hương mình thì làm sao kìm nén những xúc động... , nhất là trong những bài **trần âm hưởng phê phán...**”? (Sđd tập 2, trang 252).

Ai đã đưa ra những lời này trên giấy trắng mực đen: “Chỉ khi còn tình yêu, còn nỗi đau, còn biết ‘yêu với căm hai đợt sóng ào ào’... người ta mới thổ lộ những nỗi niềm mà bình thường người ta không dễ đọc được”? (Tập 2, trang 252).

Báo Thanh Niên giả mù sa mưa để không nhìn thấy tình yêu, nỗi đau và niềm khát vọng của vị TGM khi ngài bày tỏ **“chúng tôi buồn lắm chứ, chúng tôi mong muốn đất nước mình mạnh lên. Làm sao như một anh Nhật... tôi cũng mong đất nước lớn mạnh lắm và làm sao thật sự đoàn kết, thật sự tốt đẹp, để cho đất nước chúng ta mạnh, đi đâu chúng ta cũng được kính trọng”** liền sau câu nói “rất là nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt Nam”?

Cái hộ chiếu không phản ánh dân tộc, nó phản ánh một chế độ và những cơ chế sinh sản từ chế độ đó, cái chế độ giạt lùi đất nước làm cho Việt Nam trở nên *nhỏ đi*, *“lùn” đi*, *yếu đi* và *“hèn đi”* đến nỗi bị người nước ngoài khinh dễ, ai mà không nhục?

Báo Thanh Niên còn nhớ không ai đã viết: “Sự **thiếu tự trọng, tham lam bất chấp nhân cách** của một bộ phận **quan chức**, những ‘công bộc của dân’ là **những vết hoen ố trên thân mình Tổ quốc** chúng ta” (Sđd, trang 254).

Vậy những tên vô lại làm dơ nhớp thân mình Tổ quốc bằng những hành vi bất chính, mất nhân cách ấy hay ai khác là thủ phạm miệt thị dân tộc? ĐTGM Ngô Quang Kiệt đã chẳng cảnh giác như thế sao? Công hay tội?

Báo Thanh Niên đã chẳng báo động: **“Điều đáng sợ nhất chính là khi cái xấu, cái ác trở nên ‘bình thường’ trong xã hội, còn những người lương thiện chính trực... lại thành ‘hiện tượng bất thường’, thành những**

người bị dạt ra bên lề của ‘cơ chế’” (Sđd, trang 254). Chẳng những chỉ một mình thầy Đỗ Việt Khoa (như báo Thanh Niên đã nêu đích danh) là nạn nhân bị **“dạt ra bên lề”** từ bao nhiêu năm nay chỉ vì dám làm người tiên phong tố cáo tiêu cực trong giáo dục ở Việt Nam, mà nhiều người thiện tâm, thiện chí có lòng với đất nước trong đó có ĐTGM Ngô Quang Kiệt cũng bị **“dạt ra bên lề”** như vậy.

Quá nhục? Ai nhục? Do ai?

Rõ ràng ĐTGM Ngô Quang Kiệt chẳng những là nạn nhân hàng đầu bị **“dạt ra bên lề”**, ngài còn bị phỉ nhổ, bị nhận xuống vũng bùn trong khi thủ phạm thì an nhiên tọa thị, rung đùi đắc thắng! Vậy thì cái ác không chỉ trở nên “bình thường”. Nó vượt hẳn lên trên mức bình thường để ngự trị trên đỉnh cao của quyền lực tuyệt đối cùng với những kẻ đã tác tạo ra cái ác và phát tán cái ác trên khắp đất nước lan ra cả ngoại quốc, như chuyện viên chức sứ quán Việt Nam tại Nam Phi buôn lậu sừng tê giác mới đây là một trong trăm ngàn thí dụ.

Theo đài BBC ngày 19/11/2008, người buôn lậu có tên là Vũ Mộc Anh, bí thư thứ nhất của sứ quán CSVN tại Nam Phi bị **“quay phim đang nhận sừng tê giác từ một tay buôn lậu ngay trước cửa cơ quan đại diện ngoại giao Việt Nam ở thủ đô Pretoria.”** Ban đầu, phía CSVN ngoan cố, một chối hai chối, chối bai bãi. Nhưng khi hình ảnh quay phim được công chiếu trên truyền hình Nam Phi, đại sứ VN tại Nam Phi Trần Duy Thi mới thú nhận và **“nói đã xác định được danh tính người của đại sứ quán trong đoạn băng được coi là quay cảnh buôn lậu sừng tê giác.”**

Ông Thi than thở: “Chuyện này rất nghiêm trọng. Người ta **quay hình cả lá cờ Việt Nam** như thế. **Quá nhục nhã.**”

TGM Kiệt chỉ nói nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu! Còn ông đại sứ CSVN tên Thi thì kêu lên **“Quá Nhục nhã!”** Vì cả **“lá cờ cũng bị quay hình.”** Thì ra cái biểu tượng của cái gọi là nước CHXHCN Việt Nam cũng đồng loã

³ Nơi bài viết “Nước chưa lớn, mỗi người Việt phải tự xấu hổ” của Châu Tân An trong tập 2 cuốn “Nước Việt Nam nhỏ hay không nhỏ” có tiêu đề này: “Phải đào tạo làm sao để đừng làm... ‘lùn’ đất nước” (trang 49).

hay bảo trợ, bao che cho hoạt động buôn lậu ở xứ người?

Trước đó một ngày, ngày 18/11/08, đài BBC đã có một bản tin khác: “Đại sứ quán nước cộng hòa Czech (một quốc gia từ Tiệp Khắc, Đông Âu cũ) tại Hà Nội sẽ ngưng cấp thị thực cho công dân Việt Nam vì ‘tội phạm tăng’ trong cộng đồng Việt tại Czech.”

Theo BBC, thông tấn xã CTK của Czech trích lời Bộ trưởng Ivan Langer nói rằng “*số vụ tội ác do người di dân từ Việt Nam tăng lên nhanh*” và các vụ việc cũng “*ngghiêm trọng hơn*”. Như vậy có nhục nhã không cho dân tộc Việt Nam, và ai làm nhục dân tộc đây, nếu không phải là CSVN là kẻ có trách nhiệm “trông người”?

Lại nữa, khi tấm hình Công an CSVN bịt miệng Lm Nguyễn Văn Lý giữa Tòa án được tung ra trên thế giới thì tự tấm hình đó nói lên gì? Ai làm nhục dân tộc Việt Nam đây?

Hay là, năm 1958, khi Phạm Văn Đồng vâng theo mệnh lệnh của Hồ Chí Minh và Bộ Chính Trị Đảng CSVN dâng Công hàm lên Trung Hoa Cộng sản trên hai quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa của Việt Nam, thì đó chẳng phải là hành động bán nước, hành động miệt thị dân tộc nghiêm trọng nhất sao?

Người Việt xấu xí? Coi chừng: miệt thị dân tộc!

Trong bài “**Anh em khinh trước, làng nước khinh sau**”, trên báo Tiền phong ngày 26/05/2007, tác giả Nguyễn Hoàng Đức ghi nhận: Có một nhà tư tưởng nói: ‘Một dân tộc không biết xấu hổ về mình thì chẳng thể khiến mọi người tôn trọng... Loại người không biết xấu hổ, chỉ là hạng ‘**vô sỉ**’ – tức không biết sỉ nhục, thì chỉ là hạng ‘**vô lại**’- không thành người được, cũng không đáng để gặp lại.’

Ông Hoàng Đức nêu ra hàng loạt những nước thú nhận mình “xấu xí”: “Trung Quốc từng coi mình là thiên tử, trung tâm của thiên hạ, vậy mà họ cũng xét mình qua cuốn sách **Người Trung Quốc xấu xí**. Giàu như Nhật Bản vậy mà họ cũng xét mình qua cuốn sách

Người Nhật xấu xí. Nước Mỹ, kinh tế hùng mạnh, khoa học tiên tiến hàng đầu, vậy mà họ cũng can đảm nhận ra nhiều cái xấu của mình trong cuốn **Người Mỹ xấu xí**. Ngay Paris kia, được mệnh danh là thành phố đẹp nhất thế giới, vậy mà các văn hào của họ, đặc biệt là Victor Hugo đã đua nhau dè biau một ‘**vũng bòn hoa lệ**’ bên dòng sông Seine ô ứ, ần nấp đầy rẫy tội lỗi ghê tởm ở dưới cống ngầm.”

Tác giả không nói “**Người Việt xấu xí**”, mà chỉ nói: “*Tất cả các tác giả của các cuốn sách đó, không phải những nhà vệ sinh làm cảm, ‘bới bèo ra bọt’, chê bai quê hương, mà chính là, họ tìm cách lặn sâu vào sự ‘biết sỉ’ của dân tộc, mong dân tộc trở nên trong lành hơn, mạnh mẽ hơn, và kiêu hãnh hơn.*”

Cuối cùng, Nguyễn Hoàng Đức đi tới kết luận: “Tự sỉ là con đường không thoát khỏi để có được lòng Tự trọng. Bởi **nếu chúng ta không tự nhìn thấy mình, thì thiên hạ sẽ ‘chỉ tận tay dạy tận trán’ những cái xấu của ta**”.

Ông Nguyễn Hoàng Đức thì còn quanh co với chữ “**nếu**” đầy dè dặt, thậm chí tuồng như không dám nói thẳng “*Người Việt xấu xí*”. Còn ĐTGM Ngô Quang Kiệt thì không thế. Ngài nói huych tẹt “*nhục nhã vì đi đâu cũng bị soi xét.*”

Nhà nghiên cứu Vương Trí Nhàn, khi được Tiền Phong phỏng vấn ngày 11/9/2006, đã trả lời thẳng thắn: “**Chỉ khi ta thấy** thói xấu cắm rễ sâu ở trong ta như thế nào thì mới hy vọng thay đổi được. Không phải chỉ một người, hai người, anh hay tôi, mà cả xã hội phải tự nhận thức. Nói theo thuật ngữ y học là **hiều người cùng ‘hội chẩn’**”.

Ông Vương Trí Nhàn cũng đề cập tới những nước Nga, Tàu đã “dám” soi rọi lại mình, nhìn nhận mình xấu xí. Ông viết: “Người Nga cũng **viết về thói xấu của mình** để thay đổi mình đây chứ. Gần ta, tương đối giống ta là Trung Quốc. Họ có **Người Trung Quốc xấu xí**, Người Trung Quốc tự trào, Trung Quốc dân tộc tính, Trung Quốc nhân cách bệnh trạng phê phán. Tác phẩm nhiều

người đã đọc hoặc biết là **AQ chính truyện** của Lỗ Tấn đã có từ lâu đây thôi.”

Ông Vương Trí Nhân có ý định viết về “**người Việt xấu xí**”, nhưng dường như ông chưa dám nói lên nhận xét của chính ông về “**người Việt xấu xí**” vì sợ bị lên án chẳng? Nên ông đã phải ra công sưu tầm góp nhặt những nhận xét của tiền nhân về “**người Việt xấu xí**” để dọn đường cho cuốn sách của riêng ông sau này như ông tâm sự. Chắc chắn Vương Trí Nhân không có ý bêu xấu dân tộc, miệt thị dân tộc, ông chỉ mong muốn làm sao người Việt mình bớt xấu hơn thôi. Ông Vương Trí Nhân không “**đóng cửa bảo nhau**”, ông mở toang cửa cho người ta nhìn thấy cái xấu trong nhà mình giống như người Mỹ, người Nga, người Nhật, người Tàu kia thôi!

Bài phát biểu của Đức Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt cũng nói lên ước nguyện làm sao cho người Việt mình bớt xấu đi thôi. Ngài không mở toang cửa, mà thực hiện đúng cung cách “**đóng cửa bảo nhau**”, nói riêng với những người lãnh đạo thành phố Hà Nội: “**Làm sao như một anh Nhật nó cầm cái hộ chiếu là đi qua tất cả mọi nơi, không ai xem xét gì cả. Anh Hàn Quốc bây giờ cũng thế. Còn người Việt Nam chúng ta thì tôi cũng mong đất nước lớn mạnh lắm và làm sao thật sự đoàn kết, thật sự tốt đẹp, để cho đất nước chúng ta mạnh, đi đâu chúng ta cũng được kính trọng. Thế nhưng chúng ta không phải chỉ có tình cảm mong muốn là được mà phải có lý luận xây dựng thật là vững chắc trên nền tảng pháp lý.**”

Thiết tưởng nếu những người làm báo Thanh Niên còn lương tri trong sáng, chính trực, hãy nên đưa bài phát biểu của vị TGM vào vị trí trang trọng nhất của cuốn sách “**Nước Việt Nam nhỏ hay không nhỏ**,” (cho tập 1, 2 tái bản hay cho tập 3, tập 4 gì đó) ngay ở trang đầu cuốn sách mới phải, chứ đừng manh tâm đánh trống khua chiêng om sòm với một mảng nhỏ trích ra từ một bài phát biểu đầy tâm huyết để mà soi mói sách nhiễu, lên án, kết tội một cách bất công, bất minh, bất chính và hãn học như các báo Nhân dân,

ANTĐ, Hà Nội Mới... cùng đài truyền thanh, truyền hình và các văn thư của đảng đã và đang làm! Áu tri lắm! Hèn hạ lắm! Nhục nhã lắm!

Câu chuyện thứ tư

ÔNG ẤY CÓ CÒN XỨNG ĐÁNG ?

- **N**ÀY, cậu có biết linh mục là gì không ? Hoa ngừng học bài ngẩng lên hỏi Hà.

- Tại sao cậu lại hỏi tớ chuyện ấy ? - Hà hỏi lại.
- Thì nhà cậu theo đạo tớ mới hỏi.
- Theo tớ biết, linh mục là người thay mặt Chúa để chăm sóc phần hồn cho tín đồ Thiên chúa giáo. Linh mục là người có trình độ hiểu biết cao.
- Thế cậu có biết Tổng Giám mục là gì không?
- Tất nhiên rồi ! Tổng Giám mục trước hết phải là linh mục, người có uy tín trong Giáo hội và có trình độ cao mới được Giáo hoàng thụ phong là người đứng đầu giáo phận cấp tỉnh nào đó.
- Có nghĩa là một chức sắc Thiên chúa giáo cao cấp, phải không ?
- Đúng thế. Có ông Tổng giám mục còn được phong là Hồng Y nữa - tức là người được đội mũ đỏ ấy, chức cao chỉ sau Giáo hoàng thôi.
- Thế cậu có xem tivi tường thuật phát biểu của ông Tổng Giám mục Hà Nội Ngô Quang Kiệt tối hôm qua không ? Cái ông đội mũ đỏ ấy nói rằng : “**Chúng tôi đi nước ngoài rất nhiều, chúng tôi cảm thấy nhục nhã khi cầm cái hộ chiếu Việt Nam**”... Tớ nghe thấy tức không thể chịu nổi. Ông ta chủ mưu trong vụ đòi đất trái pháp luật ở 42 Nhà Chung và 178 Nguyễn Lương Bằng, lại còn phát biểu rất vô trách nhiệm.
- Đương nhiên là tớ không đồng tình với cha Tổng Giám mục rồi ! Là một công dân nhỏ tuổi của Tổ quốc Việt Nam tớ rất tự hào chứ không thấy “**nhục nhã**” như cha Kiệt nghĩ.
- Ông Ngô Quang Kiệt có phải là người Việt Nam không ?
- Cha là người Việt Nam chính hiệu đấy. Cha hít thở khí trời, an bình của Việt Nam do bao người đổ máu xương mới có được và ăn cơm Việt Nam do các giáo dân Việt góp tiền nuôi các cha hằng ngày...
- Thế tại sao ông ta lại hãn học khi là một công dân Việt Nam ? Tổ quốc, đất nước chính là cha mẹ mình. Tớ biết Chúa vẫn dạy rằng : “**Đáng rửa sã thay kẻ nào khinh bỉ cha mẹ mình**”. Ông Tổng Giám mục Ngô Quang Kiệt là “**kẻ khinh bỉ cha mẹ mình**”. Liệu ông ta có còn đủ tư cách để rao giảng Kinh thánh cho các con chiên không ? Chủ nhật cậu vẫn vào nhà thờ nghe ông Kiệt giảng kinh. Liệu cậu có tin những lời rao giảng của ông ta không ? Liệu cậu có cần nghe “**một người khinh bỉ cha mẹ mình**” rao giảng đạo đức cho cậu không ? Hoa đón đáp “**chất vấn**” Hà.
- Tớ khó trả lời câu hỏi của cậu quá ! Cha Kiệt đã làm chột đức tin vào Chúa trong tớ chết đi một nửa rồi. Chắc chắn tớ sẽ bỏ ra ngoài nếu cha Ngô Quang Kiệt giảng kinh ở Nhà thờ Lớn. Cái Hà thú nhận như thế.

THÀNH LONG